

El llenguatge

Recolzar en un lloc

4/VIII/1978

Potser ja n'hem parlat prou vegades, de l'ús indegut del verb recolzar i del seu derivat recolzament, que algú, ja fa temps, va tenir la malaventurada idea de dir que eren els termes amb què es podien traduir, en totes les ocasions, el verb «apoyar» i el substantiu «apoyo» del castellà o, si es vol, substituir els barbarismes «apolar» i «apoio» o «apoi» de la llengua parlada.

Però qui sap si aquesta qüestió es podria enfocar encara des d'un altre punt de vista: el de les preposicions que han de regir alguns dels complements que depenen o que poden dependre del verb recolzar.

L'ús del verb recolzar exigeix, gairebé imprescindiblement, l'esment de l'indret en què hom recolza una cosa o es recolza ell mateix, és a dir, el suport o recolzador. I la designació d'aquest indret s'ha d'introduir amb alguna de les preposicions que indiquen lloc, normalment a i en i, en aquest cas, sobre: Quan miro pel balcó em recolzo a la barana. L'escala recolza en una paret. Aquesta teoria recolza sobre fets demostrats.

En canvi, l'ús de complements del verb recolzar introduïts per la preposició amb —tant si són representats per grups nominals com per termes relatius— indica ja, gairebé d'una manera absoluta, que aquest ús és erroni i que hauria calgut recórrer a altres verbs com defensar, estintolar, prestar suport, abonar, etc: Vaig «recolzar» la seva actitud amb unes paraules... El puntal amb què vam «recolzar» la biga podrida... «Recolzem» els nostres dirigents amb la nostra presència... Amb les paraules defensarem una actitud, amb el puntal estintolem una biga podrida, amb la nostra presència prestem suport a un dirigent...

Però cal ésser cauts i preveure possibles casos excepcionals. Podem dir, per exemple, hem recolzat l'escala amb molt de compte (pero en un lloc o altre, es clar). El cas excepcional, doncs, és prou clar i no cal insistir-ne.

Albert Jané